

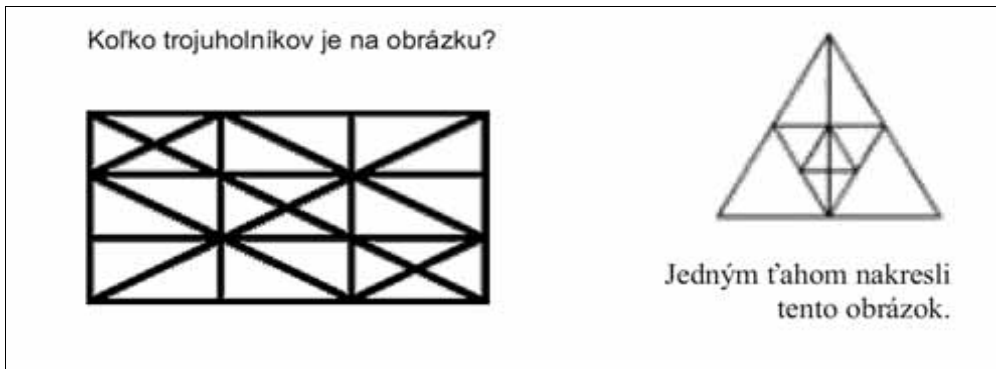
1.) Na tento hlavolam je i niekoľko riešení. No tentokrát na to musíš prísť sám:

Premiestni 3 zápalky tak, aby si dostal 3 štvorce.

Premiestni 3 zápalky tak, aby si dostal 3 štvorce.

2.) Aj nasledujúce hlavolamy sa dajú ľahko rozlúsknuť:

Žena poslala muža kúpiť slimáky a víno, v deň výročia svadby.

Po ceste dedinou ho volajú kamaráti na pivo:

- Veď pod' len na jedno, jediné.

Samozrejme nastane 2. hodina ráno a opitý s vínom a slimákmi sa vracia domov, a myslí si:

- Ojoj, ako to vysvetlím žene.

Pred dverami ho napadne poukladať slimáky za sebou v 20 cm odstupe.

Zazvoní, žena otvorí, "býčí pohľad" a chlap na to:

- No pod' me chlapci, ešte 2 metre a sme doma!!!

Vydáva
Gréckokatolícka cirkev
Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov
Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekčov.sk
e-mail: presov.sekčov@grkatpo.sk
tel.: 051/7725 540
tlač: A-media, sro., Reimanova 8, Prešov

Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 3 sk

Neprešlo jazykovou úpravou

III. R O Č N Í K

† Farský list

Číslo 16 3. august 2008

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Rok svätého Pavla – List Rimanom

Za autora listu sa pokladá apoštol Pavol. Z hľadiska autorstva zostáva problematická záverečná časť listu, a to pozdravy Rimanom a doxológia. List napísal s najväčšou pravdepodobnosťou v zime roku 57/58 v Korinte počas tretej apoštolskej cesty. Adresátom listu je kresťanská obec v Ríme. Pavol v období písania listu osobne nepoznal toto cirkevné spoločenstvo, no stretol sa v Korinte s kresťanmi, ktorí boli na základe Klaudiovho ediktu v roku 49 vyhnaní z Ríma – Akvila a Priska.

Tento prvý kánonický list je najdlhším a najlepšie štruktúrovaným spisom spomedzi ostatných novozákonných listov. Má 16 kapitol a 442 veršov. Používané vyjadrovacie prostriedky a literárne druhy svedčia o vynikajúcich spisovateľských schopnostiach apoštola Pavla. Na výstižné vyjadrenie „svojho evanjelia“ používa formu diatriby (porov. Rim 2, 1-25), rabínske dôkazy z biblických textov (porov. Rim 3,1-20; 4,1-25), náčrt homílie, úvahu, neologizmy, hymny, doxológiu a iné. V štruktúre delenia Pavlových listov patrí medzi náukové listy.

Ide o list, v ktorom Pavol oslovuje konkrétnych adresátov v určitom historickom okamihu, aby Rimanom odpovedal na ich existenciálne otázky.

Pavol nestráca zo zreteľa príjemcov a adresátov svojho listu a kladie svoje teologické dôrazy so zreteľom na určitú epochu Cirkvi a jej špecifické potreby. O tom nás presvedča štruktúra listu.

Po pozdrave (1,1-7) a vďakyvzdaní s túžbou navštíviť Rím nasleduje prvá hlavná, skôr teoretická časť (kap. 1-11). V druhej, morálno-poučnej časti s požiadavkami Nového zákona sú konkrétne pokyny pre život cirkevnej obce, zameranými na rímsku situáciu (kap. 12-15). V závere listu sa nachádzajú Pavlove

osobné správy (15,14-16,24). Doxológia je v kapitole 16,25-27.

Apoštol Pavol ukazuje, že je dobre informovaný o situácii a problémoch rímskej obce. Jeho vlastné presvedčenie je bližšie k názoru majority, t.j. kresťanom z pohanstva, ale v kap. 14 sa zastáva slabších členov obce. Univerzálna obec Ježiša Krista totiž pripúšťa veľmi rôzne životné štýly, tak aj židovský, a práve ten si v nej môže a musí zachovať svoje domovské právo.

Apoštol svojím rozhodnutím nenúti pohanov, aby po obrátení prijali obriezku a život podľa tóry. V liste Rimanom však podrobne zdôvodňuje, prečo napriek tomu Tóra a jej príkaz Desatoro vôbec nestráca na platnosti (3,31), naopak, jej naplnenie sa stáva skutočne možné až v kontexte viery v Krista (8,4, 13,8-10). A dáva odpoveď aj na druhú otázku: prečo je pre identitu tejto viery také dôležité stavať na skutočnosti, že Boh Abraháma, Izáka a Jakuba si vyvolil Izrael za svoj ľud (9-11). Pretože Boh Ježišov je aj Bohom Abrahámovým (kap.4).

Cirkev nemôže a nesmie na svojej ceste do pohanského sveta zaprieť svoje korene v Izraeli, ale musí vidieť seba v obzore Božieho ľudu ako eschatologickú obec spásy zo Židov a pohanov.

Apoštolovej vierohodnosti mohlo len prispieť, že svoju ekumenickú víziu jednej Cirkvi zo Židov a pohanov potvrdil svojou cestou do Jeruzalema, ktorá vôbec nebola ľahká. Pavol musel v rozhovore s jeruzalemskými kresťanmi nájsť pravú príležitosť k nadčasovému vymedzeniu teologického miesta viery v Krista, vrátane ich najdôležitejších cirkevných dôsledkov, čo sa mu aj podarilo.

Nie je nám známe, kedy vznikla kresťanská obec v Ríme a kto ju založil. List Rimanom napísaný v zime r.57/58 je najstarším svedectvom o jej existencii a dôležitosti (porov. 1.8, 16,19). V čase, keď Pavol písal List Rimanom, väčšiu časť prvokresťanskej rímskej obce tvorili veriaci obrátení z pohanstva (porov. 1.5,6), ale bolo v nej aj veľa kresťanov židovského pôvodu (porov. 15.7-9). Apoštol vyzýva obidve skupiny, aby sa navzájom prijali ako Kristus prijal ich, pohanov i Židov. Aby sa vyhlo roztržkám a nebezpečenstvu rozkolu, odporúča život v solidarite a v bratskej láske. On kresťanskú obec v Ríme síce nezaložil, ale ako apoštol národov ju oddávna túžil navštíviť (porov. 1, 8-15, 15.22n).

List bol napísaný na konci tretej Pavlovej misijnej cesty v zime r.57/58 v Korinte. Chce sa osobne predstaviť rímskym kresťanom, ale najmä podať obsahly výklad základných teologických zásad „svojho evanjelia“ a aplikovať ich na konkrétnu situáciu adresátov.

Pavol ako mysliteľ a skvelý interpret Kristovho posolstva prispel k detailnému rozšíreniu a prehĺbeniu kresťanskej náuky.

Jeho výklad evanjelia stojí na jeho apoštolskej autorite, ktorú jeho adresáti cítili už od počiatku listu. Je si však vedomý obmedzení tohto svojho apoštolského práva. On túto obec nezaložil a nechce „stavat' na cudzom základe“ (15,20). Chápe svoju autoritu nie ako právo, ale skôr povinnosť, ktorá je mu uložená (15.17n). Musel počítat' aj s tým, že jeho presvedčenie o nutnom otvorení sa grécko-rímskemu svetu narazí na

nepochopenie kresťanov zo židovstva a že u nich to vyvolá aj mnoho nedorozumení. Práve List Rimanom je toho dokladom (porov. 3.1-8, 6.1, 9.14).

V úvode sa uvádza, že list je adresovaný „Všetkým, čo sú v Ríme, Bohom milovaným, povolaným, svätým“ (porov. Rim 1,7). Rímske cirkevné spoločenstvo tvorili v čase písania spisu kresťania pochádzajúci z pohanstva i židovstva. Zloženie spoločenstva pravdepodobne spôsobovalo napätia vo vnútri obce, aj keď treba pripomenúť, že neboli také výrazné ako v galatskej cirkvi. Židovská časť veriacich sa prikláňala k dodržiavaniu niektorých predpisov Zákona, naopak kresťania z pohanstva nepovažovali predpisy za dôležité.

Pavol sa v liste nezmieňuje o Petrovi. V čase vzniku spisu sa Peter ešte nenachádzal v Ríme. O vzniku tejto cirkvi vieme málo. Zo spomenutého je zrejmé, že ani Peter, ani Pavol neboli jej zakladatelia. Pavol ide z Korintu do Jeruzalema, kde má zavŕšiť svoju tretiu apoštolskú cestu odovzdaním zbierky pre miestnu komunitu. Jeho pohľad sa upiera na západ, aby aj tam „mal nejaké ovocie, tak ako u ostatných národov.“ (porov. Rim 1,13). Avšak Rím nemá byť poslednou zastávkou, túži pokračovať ďalej do Španielska. Cieľom listu je určité predstavenie sa kresťanom, ktorých osobne nepoznal, ale mal túžbu ich navštíviť. Taktiež chce prispieť ohlasovaním k správne pochopeniu „svojho evanjelia“ a aplikovať ho na konkrétnu situáciu adresátov. chce im odovzdať to, čo dostal, a uvedomuje si, že obohatenie môže byť obojstranné. Autor tohto listu premyslene podáva podstatné časti svojho učenia, ale učenie tu vyložené nie je sumou jeho učenia. Charakter listu je pravdepodobne ovplyvnený aj tým, že je adresovaný spoločenstvu, ktoré sa formuje v centre ríše a v budúcnosti môže zohrať dôležitú úlohu.

Pre deti a všetky Božie deti

Rút

Doba sudcov to neboli iba boje. Ona bola aj plná všedného, často i ťažkého života. Boje mali svojich hrdinov. Boli však i hrdinovia toho „obyčajného“ života. Takou hrdinkou bola Rút.

V Izraelskom meste Betlehem žila rodina Elimelecha a Noemi. Boli chudobní akeď nastal v krajine hlad, usadili sa v moabskej krajine. Ich dvaja synovia sa tam aj oženili. Zobrali si za manželky moabské dievčiny. Jedna sa volala Orfa a druhá Rút. Noemi zomrel najskôr muž a po krátkom čase aj obaja synovia. Rozhodla sa vrátiť naspäť do svojej krajiny. Išli s ňou aj jej nevesty. Mali Noemi rady, lebo bola dobrá a často im rozprávala o Bohu Izraela. Tu Noemi povedala svojim nevestám: „Choďte, vráťte sa každá do domu svojej matky! Nech vám Pán preukáže svoju lásku!“ (Rút 1,8). Najprv nechcú. No na naliehanie Noemi Orfa s plačom sa vracia domov. Nie však Rút. Tá odpovedala svojej svokre: „Nenaliehaj na mňa, aby som ťa opustila a odvrátila sa od teba: lebo kde ty pôjdeš, pôjdem I ja, kde sa zdržíš, zdržím sa I ja: tvoj národ stane sa mojím národom a tvoj Boh bude I mojím Bohom.“ (Rút 1,16). Noemi nakoniec súhlasila a tak do Betlehema prišla spolu s Rút. Bol práve začiatok žatvy. Rút sa ponúkla, že pôjde zberať klásky, ktoré ostali po

žencoch. Chudobným to bolo dovolené. Prišla na pole, ktoré patrilo mužovi menom Bóz. Ten si prišiel obzrieť, ako práca pokračuje. Všimol si aj mladú ženu, ktorá po žencoch silovne zberala klásky. Pýtal sa, kto to je. Dozvedel sa, že je to Rút, nevesta Noemi. Bóz bol rád, že Rút prišla práve na jeho pole. Ved' už o nej počul. Zaujal sa jej. Keď sa ho ona pýtala, prečo je k nej taký milý, povedal: „Všetko mi hlásili o tom, čo si učinila po smrti svojej svokre po smrti svojho manžela: ako si opustila svojho otca, svoju matku a svoju vlasť, kde si sa narodila a prišla si medzi ľud, ktorý si predtým nepoznala. Pán nech ti odplatí za tvoj skutok! Nech sa ti dostane plnej odmeny od Pána, Boha Izraelovho, ku ktorému si pristúpila, aby si sa oddala pod ochranu jeho krídel!“ (Rút 2, 11-12). Svojim žencom Bóz nariadil, aby I schválne nechávali po sebe nejaké klásky pre Rút. Dokonca ju ponúkol jedlom a nápojom, aby sa posilnila. No po nejakom čase sa stalo ďaleko viac. Bóz si zobral Rút za manželku. Boh im požehnal chlapca, ktorý sa potom stal starým otcom kráľa Dávida. A ako vieme z Dávidovho rodu pochádzal Mesiáš. Narodenie chlapčeka prinieslo veľkú radosť aj Noemi, ktorej ženy vraveli: Tvoja nevesta je viac ako 7 synov.

Len žena čo sa bojí Pána, zaslúži si chválu. (Prís 31,30)

Zapamätaj si:

1. Čo najviac obdivujeme u Rút? Veľkú úctu, lásku a vernosť voči svokre.
2. K čomu ju priviedol tento pekný vzťah? K pravému Bohu.
3. Ako sa môžeme stať Bohu bližší? Láskou k našim bližným.
4. Kedy je naša láska naozajstná? Keď ochotne poslúžime tým, čo majú nejaké trápenie.

Text breve znie:

*PIUS IX. Pápež
na trvalú pamiatku*

K zveľadeniu náboženstva veriacich a k spásu duší z nebeských pokladov Cirkvi, vedení zbožnou láskou, milosrdne v Pánovi udeľujeme všetkým a jednotlivým kresťanským veriacim oboch pohlaví ozaj ľutujúcim, keď pristúpili k svätej spovedi a nasýtli sa svätým prijímaním, ktorí zbožne navštívili gréckokatolícky kostol na území obce Ľutina Prešovského biskupstva, nedávno vystavaný k úcte Bohorodičky Panny do neba vzatej, v deň kedy podľa toho rítu sa slávi sviatok nanebovzatia Panny Márie a ďalších sedem dní bezprostredne nasledujúcich v jednotlivých rokoch, a tam vyslali zbožné modlitby k Bohu za svornosť kresťanských panovníkov, za vykynoženie bludov, za povýšenie Svätej Matky a Cirkvi. Každý kresťanský veriaci môže získať raz plnomocné odpustky a odpustenie všetkých hriechov, keď to predpísané vykoná hociktorého roku, ktorý si sám vyvolí.

Okrem toho veriacim, ktorí skrúšeným srdcom navštívia uvedený kostol v hociktorý z ôsmich dní a na hore uvedené úmysly sa pomodlia, zmenšujeme im sedem rokov a toľko isto kvadragén⁴ im uložených, alebo iné z hociktorých kajúcich pokút zvyklou formou Cirkvi. Nič protivného tomu nemôže byť na prekážku. Platí to v prítomnosti i na večné budúce časy.

*Dané v Castelgandolfe,
pečatené prsteňom Rybára,
dňa 11. mája 1855 v deviatom roku nášho pontifikátu.*

Po tomto schválení sa začala celoštátna zbierka na stavbu Kaplnky Nanebovzatia Panny Márie. Dvaja kurátori putovali cez Viedeň, Budín, Transylvániu a Podkarpatsko. Tak sa začalo veľké putovanie veriacich celého Uhorska, Sedmohradska a Haliča. Každý prinášal so sebou kamene, z ktorých potom postavili kaplnku a oporný múr pod ňou. Množstvo pútnikov v tých časoch dosahovalo

55-60 tisíc. Udalosti zázračných uzdravení z prvých rokov po zjavení sú zaznamenané v zápisnici a uložené vo vatikánskych archívoch.

Veľký počet pútnikov vyžadoval, aby sa v roku 1878 začali stavať ďalšie kaplnky. Je to Kaplnka svätej Anny, Kaplnka svätého kríža a Kaplnka svätého Mikuláša (pri prameni). Posledná z nich bola dokončená v roku 1930.

Podľa Dancák, F.: Homo viator, upravil oMZ.

Farské aktuality:

- stretnutia detí sú preložené na pondelky, začínajú od 8:00 s programom na celé dopoludnie, preto je potrebné dať deťom aj desiatu;
- dňa 10.08.2008 sa organizuje farská púť na archieparchiálnu odpustovú slávnosť na Bukovú Hôrku (pri Stropkove). Prosíme záujemcov, aby sa čím skôr nahlásili v sakristii chrámu;
- na sviatok Svätého Premenenia (06.08.2008) po večernej sv. liturgii o 18:00 posvätime plodiny a med. Môže to byť výrazom odovzdania „desiatku prvotín“ z tohtoročnej úrody a medzi sebou si to môžeme vzájomne zameniť;
- na sviatok Zosnutia Bohorodičky (15.08.2008) po večernej sv. liturgii o 18:00 posvätime byliny, ktoré môžu poslúžiť ako prostriedok k príprave liečivých nápojov pre naše telá;
- niekedy koncom augusta alebo začiatkom septembra chceme uskutočniť ešte aj farský turnaj v stolnom tenise.

List Rimanom ovplyvnil Cirkev tak v stredoveku, ako aj v novoveku. Ba už v staroveku Marcion z neho vyvodzoval svoje bludné učenie o úplnom odlúčení od starozákonných koreňov. Obrátenie sv. Augustína podnikli aj známa stať z ôsmej kapitoly Listu Rimanom. Neskôr na jeho základe bojoval proti bludu pelagiánov tým, že vyzdvihol potrebu milosti k spaseniu. Augustín napísal dve

exegetické diela, ktoré sa bližšie zaoberali listom Rimanom, a to: *Expositio quarundam propositionum ex epistola ad Romanos* z roku 394 a *Epistola ad Romanos inchoata expositio* tiež z roku 394. Neskôr bol východiskovým textom pre Martina Luthera a reformáciu. Čerpali z neho učiteľia Cirkvi ako Bernard z Clairvaux či Ján z Kríža. V 16. storočí sa interpretácie tohto spisu stali dôvodom sporov medzi katolíkmi a protestantmi. V modernej protestantskej teológii zohral dôležitú úlohu výklad listu Karolom Barthom v roku 1919. V súčasnosti sa stal prvkom zjednotenia na poli ekumenizmu.

Predmetný spis je charakteristický kompaktným textom. Výnimku tvorí záverečná

doxológia. Táto kompaktnosť sa prejavuje vo vnútornom usporiadaní, ktoré je charakteristické pre listovú spisbu v období prvého storočia. Tento spis nie je určený jednotlivcovi, a preto má aj jeho štruktúra formu učiteľského posolstva pre širšiu komunitu. List je typicky rozdelený do štyroch základných častí.

Prvú časť tvorí úvodný pozdrav a vyjadrenie vďakyvzdania spolu s túžbou navštíviť Rím.

Druhá, náuková časť je zameraná na novú cestu spásy, na aspekt spásy skrze vieru, na samotnú skutočnosť spásy a na vyjadrenie tajomstva Božieho plánu spásy a poslania Izraela v tomto tajomstve.

Tretia, morálno-poučná časť hovorí o požiadavkách nového života, o pravom kresťanskom poriadku a upozorňuje na vzájomné rešpektovanie sa vo viere – slabí a silní.

Štvrtú časť tvorí záver, v ktorom pisateľ podáva osobné správy a ktorý vrcholí v doxológii.

Prevzaté z internetu. Upravil oMZ.

Siedmi svätí mladíci z Efezu – 4. august

Žili v prvej polovici 3. storočia a volali sa Maximilián, Jamblich, Martinián, Ján, Dionýz, Exakustodián a Anton. Prvý bol synom správcu Efezu, ostatní boli synmi ďalších popredných občanov toho istého maloázijského mesta. Poznali sa od detstva, vyznávali kresťanskú vieru a napokon sa dali na vojenskú dráhu.

Raz prišiel cisár Décius (249 – 251) z Kartága do Efezu a prikázal všetkým obyvateľom, aby priniesli obeť bohom. Na základe udania, že odmietajú poslúchnuť rozkaz, dostali spomenutí mladíci predvolanie. Keďže pred cisárom otvorene vyznali vieru v Krista, ihneď im boli odobraté opasky - znaky vojenskej hodnosti. Keď však panovník videl, že pochádzajú z významných rodín, rozhodol sa nechať im čas na rozmyslenie: prepustil ich na slobodu, kým sa nevráti z plánovanej výpravy.

Mladíci odišli z mesta a skryli sa v jaskyni na vrchu Ochlon, kde trávili čas v modlitbách a príprave na mučenícku smrť. Keďže Jamblich bol najmladší, práve on si obliekal

žobrácke handry a chodieval do mesta kupovať chlieb.

Keď sa cisár znova vrátil do Efezu a dozvedel sa, že mladíci rozdali svoj majetok a nechcú priniesť obeť bohom, prikázal zavalit' vchod do jaskyne kameňmi, aby v nej zomreli od hladu a smádu. Dvaja tajní kresťania Teodor a Rufin, ktorí boli prítomní pri zamurovaní vchodu, túžili zachovať pamiatku na týchto svätcov, preto na dve olovené dosky napísali ich mená, okolnosti utrpenia i smrti a vložili do medenej skrinky medzi kamene. Na základe zvláštného Božieho zámeru a zásahu však siedmi mladíci v zamurovanej jaskyni nezomreli, no padol na nich zvláštny spánok, pri ktorom ich telá neznhnili a šaty sa nerozpadli.

Prešlo mnoho rokov a prenasledovania kresťanov sa skončili. Za cisára Teodózia Mladšieho (408 - 450) sa však objavili bludári, ktorí odmietali veriť vo vzkriesenie mŕtvych pri druhom Kristovom príchode. Niektorí hovorili, že po smrti zaniká telo i duša. Iní zasa, že duša síce zostáva, no telo sa rozpadá na prach a nemôže byť vzkriesené.

V tom čase majiteľ územia, na ktorom sa nachádzal vrch Ochlon, začal budovať kamennú ohradu a robotníci rozobrali vchod do jaskyne; domnievali sa, že ide o súčasť vrchu. Vtedy Pán oživil mladíkov, akoby ich prebudil zo sna, pričom nemali ani tušenia, že ubehlo takmer dvesto rokov; mysleli si, že prespali jednu noc. S cieľom posilniť sa pred blížiacim sa mučením znova poverili Jamblicha íst' do mesta nakúpiť chlieb.

Mladík sa priblížil k Efezu a zostal ohromený, lebo zbadal nad bránou svätý kríž. Keď počul ľudí slobodne vyslovovať meno Pána Ježiša, začal pochybovať, či naozaj prišiel do svojho mesta. Keď sa kohosi spýtal, či je to Efez a dostal kladnú odpoveď, začal sa obávať o svoje duševné zdravie, či nezošalel, lebo nespoznával ani budovy ani ľudí. Rozhodol sa teda kúpiť chlieb a rýchlo sa vrátiť k ostatným. Vtedy ho však zatkli a obvinili ho, že ukrýva poklad starobyých mincí - peniaz, ktorý podal trhovníkovi, pochádzal totiž z čias cisára Décia. Priviedli Jamblicha k mešťanostovi, u ktorého sa vtedy nachádzal aj efezský biskup, a dlho ho vypočúvali.

Keď biskup počúval mladíkov nečapavé odpovede, spolu s mešťanostom a ľuďom sa vybral k jaskyni. Pri vchode do jaskyne zbadal v hĺbe kameňov medenú skrinku, otvoril ju a prečítal z olovených dosiek mená siedmich mladíkov a okolnosti zamurovania jaskyne na základe rozkazu cisára Décia. Keď vstúpil dovnútra a zbadal tam živých mladíkov, všetci pochopili, že prostredníctvom ich prebudenia z dlhého sna odhaľuje Pán svojej Cirkvi tajomstvo vzkriesenia mŕtvych.

Čoskoro prišiel do Efezu aj sám cisár a osobne sa rozprával s mladíkmi niekoľko dní po sebe. Oni potom pred očami všetkých sklonili hlavy a znova zosnuli, no tentoraz do všeobecného vzkriesenia. Cisár chcel každého z mladíkov uložiť do osobitej truhly vyrobenej zo striebra a zlata, avšak na základe zjavenia nechal ich telá ležať v jaskyni na zemi.

Liturgickú pamiatku siedmich svätých mladíkov z Efezu slávime dvakrát do roka, konkrétne 4. augusta a 22. októbra. Jeden deň je spomienkou na ich prvé a druhý deň na ich druhé zosnutie.

ThLic. Marcel Gajdoš

Z dejín odpustových slávností v Lutine

Rok 1851 bol začiatkom nových dejín Lutiny i celej gréckokatolíckej eparchie. Boli to zjavenia, ktoré spôsobili, že sa Lutina stala najväčším mariánskym pútnickým miestom gréckokatolíkov na Slovensku.

Tradícia o zjaveniach na Lutinskej hôrke hovorí toto:

19. augusta 1851 ráno, asi okolo deviatej hodiny, na sviatok Premenenia Pána (podľa Juliánskeho kalendára bol teda sviatok) išla Zuzana Feketová s tromi deťmi zbierať huby

na Lutinskú hôrku. Keď prišla na miesto, kde teraz stojí pri prameňovej kaplnke kríž, naľakaná si kľakla na zem, lebo zbadala v bezprostrednej blízkosti slávnostne oblečeného biskupa, ktorý sa podobal na sv. Mikuláša zobrazeného na ikone miestneho ikonostasu. Biskup sa prísny pohľadom pozrel na preľaknutú ženu a karhajúcimi hlasom povedal: „Dnes je veľký sviatok Pána, zbožný ľud je v chráme, spieva na liturgii a ty tu zbieraš huby?“

Zuzana so strachom odpovedala: „Otče, ja viem, že je dnes sviatok, ale ja som chudobná žena, mám tri deti a nemám im čo dať k obedu na stôl.“ Svätec pokračoval: „Aj včera si mohla nazbierať huby, nie dnes ráno!“ Preto Boh trestá ľudstvo, lebo si neváži nedele a sviatky a namiesto chvály svojimi ústami uráža Boha. Na pamiatku nášho stretnutia sa tu má postaviť svätý kríž. Toto všetko povedz svojmu duchovnému otcovi.“ Potom svätec zmizol. Deti nevideli nič, ale boli tiež prestrašené, lebo videli naľakanú matku. No zakázala im o tejto udalosti hovoriť. Ani duchovnému otcovi Zuzana nepovedala nič.

Svätec sa jej potom zjavoval na ceste, v lese a upozorňoval ju, aby splnila jeho príkazy. Povedal jej, že ak nepostavia na určenom mieste kríž, onemie. Nakoniec sa odhodlala všetko povedať miestnemu kňazovi Štefanovi Rojkovičovi. On jej ale neuveril. Neuverili jej ani ľudia a nazvali ju „bláznivou Zuzanou“.

Jedného dňa ráno, keď zvonili na Anjel Pána, sa Zuzane doma opäť zjavil svätec s posledným upozornením. Hneď vybehla k richtárovi, aby sa na neho prišiel pozrieť. Keď ta prišli, richtár nič nevidel, ani nepočul a preto Zuzanu tiež považoval za bláznivú. Lenže v ten deň onemela. Hneď zavolali lekára, prišiel úradný lekár, prešovský lekár a psychológ z Košíc. Tí zistili, že Zuzana je telesne a duševne zdravá a že strata reči je záhadná – nevysvetliteľná.

Otec Š. Rojkovič sa rozhodol dať urobiť kríž a postaviť ho tam, kde to podľa Zuzany svätec prikázal. Sám ho čoskoro posvätil. Pri posviacke zvolala Zuzana zreteľným hlasom:

„Opäť ho vidíme.“ Otec Š. Rojkovič ju upokojil slovami: „Buď spokojná, aj ja ho vidím.“ Od tejto chvíle začala Zuzana rozprávať a miestny duchovný i veriaci jej uverili.

Po týchto udalostiach Zuzana skoro denne chodila do lesa. Jedného dňa sa jej opäť zjavil sv. Mikuláš na mieste, kde teraz stojí kríž pri hlavnej kaplnke. Požiadal ju, aby odovzdala otcovi duchovnému odkaz, aby na mieste ich stretnutia bola postavená kaplnka zasvätená Usnutiu Presvätej Bohorodičky. Na dôkaz ich stretnutia daroval sv. Mikuláš Zuzane ikonu Bohorodičky, ktorú mala dať duchovnému otcovi, ako podklad obrazu pre budúcu svätýňu. Zuzana ikonu zanesla o. Š. Rojkovičovi. Ten zvolal kurátorov, richtára, svedkov a spoločne dali ikonu do pokladne, ktorú zamkli. Jeden kľúč ostal na fare a druhý u hlavného kurátora.

Na druhý deň išla Zuzana na to isté miesto, kde ju už čakal sv. Mikuláš. Opäť jej daroval takú istú ikonu Bohorodičky. Zuzana aj túto odniesla na faru. O. Š. Rojkovič zvolal kurátorov a svedkov, medzi ktorými bol prítomný aj rímskokatolícky kňaz z Pečovskej Novej Vsi. Otvoriac pokladnicu s úžasom zistili, že tam prvá ikona nie je. Táto udalosť im pomohla uveriť. Aj rímskokatolícky kňaz si pred Zuzanou kľakol a prosil ju o odpustenie, pretože jej predtým tiež neveril a vysmieval sa jej.

O týchto udalostiach spísali zápisnicu, ktorú o. Š. Rojkovič poslal na Gréckokatolícky biskupský úrad v Prešove.

Nasledovalo dôkladné vyšetrovanie biskupským úradom a krajským lekárskeho kolégium. Zistilo sa, že Zuzana je duševne i telesne zdravá a že obsah zjavenia v ničom neprotirečí vieroučným a mravným zásadám Katolíckej cirkvi.

Výsledky vyšetrovania boli poslané do Ríma na príslušnú kongregáciu, ktorá ich schválila. 24. mája 1855 poslal Svätý Otec Pius IX. Apoštolské breve,³ kde sú vypísané všetky odpustky, ktoré možno na Lutinskej hôrke získať.

